

Előszó

Öt éven keresztül (1998–2003) énekeseket tanítottam színészmesterségre a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen. Az ott szerzett tapasztalataimat foglalom össze a következőkben, egyfajta „színeszkézikönyv” mintájára. Tehát nem egy operarendező elemzi a színészi munkát, hanem egy tanár, aki ráadásul eredeti képzettsége szerint prózai rendező, tehát „kívülálló”. Úgy gondolom, az opera színházi szemléletének kialakításában a prózai színház felől érkező szemléletmód hozta a legnagyobb változásokat. Ezért vállalkozom az operaszínészi munka gyakorlaton alapuló elemzésére.

A „kézikönyv” formájából eredően nem hozok példákat, operatörténeti összefüggéseket, interpretációtörténetet: ez nem a színészmesterség tárgy témája. Csak annyiban és akkor érintem ezeket, amikor kikerülhetetlenek. A problémákat a maguk

8 *Az opera – egy zárt világ*

általánosságában igyekszem megragadni, az énekesek úgyszólván számtalan esetre tudják ezeket vonatkoztatni munkájuk során. Konkrét példát csak olyan darabból hozok, amellyel a gyakorlatban foglalkoztam.

A könyv anyaga eredetileg a Színház- és Filmművészeti Egyetemre készült doktori disszertáció – témavezetőm és egyben osztályfőnököm is a rendező szakon *Babarczy László* volt. Köszönettel tartozom neki. Ő plántálta belém a színházi igazság megkeresésének kíméletlenségét, az őszinteség és a hitelesség színpadi követelményét. Köszönettel tartozom *Fodor Géza* tanár úrnak, aki egyetemi éveim alatt ráirányította figyelmemet a zenés színház különleges voltára, és akinek ELTE-s előadásaira, ha tehetem, azóta is bejárok. Továbbá köszönet illeti minden egykori tanítványomat, hiszen a velük elvégzett munka során magam is rengeteget tanultam tőlük.

Almási-Tóth András